

אוניברסיטת בן-גוריון בנגב

קורס מתודולוגיות פמיניסטיות תשע"ה

עבודה מסכמת

ניתוח תפישה עצמית ואופני התנגדות לדיכוי של

גברים הומואים שמנים כמשתקף ב"מרוץ הדראג

של רופול"

Analyzing Self Image and Oppression

Resistance Techniques as Represented in

"RuPauls Drag Race"

שם המרצה: כלנית צאלח

שם המגיש: עמי פומרנץ

9.8.15

מבוא

בשנים האחרונות עם התפתחות הדיסציפלינה של 'לימודי שומן' עלתה המודעות לדיכוי אותנו חווים בחברה המערבית א.נשים שמנים בגלל גופם. חוקרים באקדמיה מפנים את תשומת לבם אלומות זרקור אל חלקים מן הקהילה השמנה בכדי לזהות דיכוי זה ולאפשר התמודדות עם דיכוי זה. לעת עתה המודעות הציבורית לנושא הינה בחיתוליה ורבים בחברה המערבית אינם מזהים שקיימת בכלל בעיה. הציבור השמן ברובו טרם הבין את חומרת הדיכוי ומחאות או גילויי התנגדות מופיעים כיום בכיסים מצומצמים ועל ידי קהילות מסוימות בלבד.

כאדם שמן, אני שואף להאיר את הדיכוי אותנו אני חווה בשל גופי - כחבר בקהילה ההומוסקסואלית, אליה אני שייך. ברצוני להעלות למודעות הקהילה הגאה את עצם קיום הדיכוי וממדיו. כמו כן ברצוני לעודד הומואים שמנים להתנגדות למצב הקיים.

בחרתי לעשות כן על ידי ניתוח של תוכנית הריאליטי "מרוץ הדראג של רופול" (RuPauls Drag Race) משום שאני מחבב מאד את הסדרה. המציאות המוצגת בסדרה מהווה מעין מיקרוקוסמוס של הקהילה ההומואית ומשום כך יש בכוחה לשקף תופעות ותהליכים המתרחשים בקהילה. במחקר זה בחנתי כיצד מתייחסים גברים הומואים שמנים, בדגש על העוסקים בדראג, אל גופם - ואילו אסטרטגיות משמשות אותם בבואם להתנגד לדיכוי מצד הקהילה הלא-שמנה.

סקירת ספרות

שמנות בתרבות המערבית

בתרבות המערבית של ימינו קיימת סטיגמה חברתית כלפי אנשים שמנים. הגוף השמן נתפס כלא אסתטי ולא בריא ואנשים שמנים נתפשים כעצלנים וחלשי אופי. נכנה זאת "סטיגמה של השמנה", שהיא התפיסה שהגוף השמן אינו אסתטי, אינו בריא וקשור לתכונות שליליות. גישה זו התפתחה במדינות המערב במעבר מן המאה ה-19 למאה ה-20. לקראת אמצע המאה הקודמת גישה זו התקבעה כל כך, עד שכיום היא מתקבלת כמובנת מאליה ללא צורך בהסברים. על בסיס הסטיגמה נוצרת אפליה בכל תחומי החיים: קבלה לעבודה, מערכת החינוך, יצוגים תקשורתיים ועוד. האפליה מקבלת ביטוי חזק גם במערכת הבריאות ומשפיעה על בריאותם של החשופים לה, העלולים למשל להימנע מפנייה לטיפול רפואי בשל החשש מאינטראקציה שלילית עם הצוות הרפואי (מאור, 2015).

הסטיגמה של השמנה זכתה כמובן להתנגדות משלה, בעיקר מתוך התנועה הפמיניסטית והתנועה למען זכויות שמנים. התנגדות זו התחילה בשנות ה-70 בקרב התנועה הפמיניסטית; הפמיניסטיות חושפות את הסטיגמה כניסיון לשלוט בנשים ולהגבילן, ומפריכות את ההאשמה כלפי נשים כאילו שמנות היא כשלון האישי. נמצא מתאם בין תודעה פמיניסטית חזקה לבין היכולת להתמודד עם הלחצים החברתיים בנוגע למשקל. התנועה לזכויות שמנים החלה את דרכה בארה"ב בשנות ה-90 וכעת אפשר למצוא ארגונים וקבוצות המשתייכים לתנועה זו גם בישראל ובאירופה. מתוך התנועה לזכויות שמנים נוסד תחום ידע הנקרא "לימודי שמנות" ובדומה ללימודי מוגבלויות התחום מעמיד גוף ידע ביקורתי כלפי הזרם המרכזי בדיסציפלינות שונות. בעקבות ההתנגדויות של הפמיניזם והתנועה לזכויות שמנים, נשים וגברים מוצאים את דרכם להתמודדות עם הסטיגמה בקבוצות ופעילויות שונות: קהילות וירטואליות, קבוצות ריקוד, פעילות גופנית לשמנים בלבד ועוד. נמצא שאסטרטגיות חיוביות להתמודדות עם הסטיגמה (כגון תמיכה חברתית) הובילו לפחות מתח ולרווחה נפשית גבוהה יותר מאסטרטגיות שליליות (כגון הימנעות מפעילויות) (תירוש, 2008).

שמנות בקהילה הגאה

בדומה למצב בציבור ההטרוסקסואלי, גם בקהילה הלהט"בית סובלים אנשים שמנים מן הסטיגמה כלפי השמנה והגוף השמן (Pyle & Loewy, 2009; Maor, 2012). בקרב הקהילה הלסבית התעוררה ההתנגדות לסטיגמה זו במקביל להופעתה בפמיניזם של שנות ה-70, עקב כך שרבות מן הפעילות הפמיניסטיות היו לסביות בעצמן. התנגדות זו והתפישה הפמיניסטית של השמנות אפשרו לנשים

לסביות לנקות מסטיגמה גופים נשיים שמנים ולהנכיח אותם בציבוריות הלסבית. עד היום קיימת בקבוצות לסביות רבות נטיה גבוהה יותר לקבלה של נשים שמנות והמשיכה אל צורות גוף מגוונות אינה נחשבת בהן חריגה (Maor, 2012).

בקרב הקהילה ההומוסקסואלית, לעומת זאת, עדיין שולט מודל הגוף הגברי החטוב והרזה. הלחץ על הגבר ההומו להיות רזה ושרירי מקביל ברמתו לעל הלחץ המופעל על נשים הטרוסקסואליות להיות רזות וחטובות. זאת מכיוון שהמבט התרבותי בחברה המערבית הוא זה של הגבר הלבן הדורש רזון; מבט זה הוא שמעורר את הדרישה בקרב גברים הומואים (כמו בקרב הנשים ההטרוסקסואליות) להוות אובייקט מיני כלפיו על ידי השגת הגוף החטוב (Pyle & Loewy, 2009). במחקר כמותני שנערך לאחרונה בארץ (בקרב הומואים) ציינו 45.6% מהנשאלים כי יפסלו מראש מועמד לזוגיות אם יהיה מלא או שמן (טקיא, טרם פורסם).

דרישות חברתיות אלו עוררו את הצורך של הומואים שמנים לחפש גברים כמוהם והולידו, החל מאמצע שנות ה-70, התאגדויות כדוגמת קבוצות Girth & Mirth ו-Affiliated Big men's Clubs שאפשרו לגברים אלו להתנגד לסטיגמה החברתית (Whitesel, 2014; Pyle & Loewy, 2009). מחקר שפורסם לאחרונה ממפה כמה אסטרטגיות התנגדות לסטיגמה בהם משתמשים הומואים שמנים השייכים לקבוצות אלו (Whitesel, 2014):

שמנות כזהות - התארגנות של שמנים בקהילות ואימוץ השמנות כזהות עצמית.

שמן זה יפה - השלמה עם הגוף השמן והכרה בו כגוף יפה וראוי להצגה (Antebi-Gruszka, 2014).

שמן וסקסי - הדגשת האטרקטיביות של הגוף השמן ומיצונו כגוף שראוי להמשך אליו מינית.

שמנים שמחים - שימוש בהומור (בעיקר הומור עצמי) ובמתודות של קאמפ לשם קבלה חברתית.

בידול עצמי - הדגשה של תכונות אחרות של הסובייקט והתייחסות אל השמנות כמאפיין אחד מיני רבים ולא עיקרי.

מרוץ הדראג

בשנות ה-80 וה-90 פרחו בשכונות השחורים של ניו יורק סצינת דראג של נשפים (Ballroom Culture). בנשפים אלו התחרו הומואים וטרנסיות שחורים והיספנים בביצוע מצג דראג של לבוש, איפור ותנועה, על מסלול דוגמנות (Runway), לשיפוט הקהל ואנשים שמונו כשופטי הנשפים. התחרות, בקטגוריית השונות שלה, אפשרה לא רק תנועה בין מגדרים, אלא גם בין מעמדות. המתחרות היו מתלבשות בחליפות ובגדי יוקרה אחרים, ומנסות לשכנע באמיתיות המוגזמת של הפרופורמנס המעמדי,

Realness, בסלנג של הנשפים. המתחרות בנשפים, שפעמים רבות נודו על ידי משפחותיהן, התקבצו למשפחות אלטרנטיביות של א.נשים כמוהן – שנקראו בתים (Levitt, 2013).

רופול צ'ארלס (RuPaul Charls) הינו היום מלכת הדראג המפורסמת ביותר בעולם. הוא הופיע בסרטים, בטלוויזיה ועל הבמה מאמצע שנות ה-90 ועד היום. ב-2009 השיק רופול את "מרוץ הדראג של רופול" (Charles et. al. 2009) שהינה תוכנית הריאלטי הגאה הראשונה בעולם, והיחידה שעוסקת רק בדראג. בימים אלו מצלמים את עונתה השמינית של התוכנית. חשיבותה של התוכנית ניכרת בשיח שהיא יוצרת בקרב קהילות להט"ב בעולם כולו ולפופולריות שלה אין מתחרות.

ההשפעה של תרבות הנשפים ניכרת בהיבטים רבים בתוכנית: שפה, תנועה, קטגוריות שיפוטיות ועוד. רופול עצמו מזכיר מדי פעם את הסרט Paris is burning שמתעד את הסצנה ההיסטורית ההיא (Levitt, 2013). בשיאו של כל פרק צועדות המתמודדות על מסלול הדוגמנות (Runway) של התוכנית לבושות בהתאם לקטגוריה שהוכרזה בפרק. בכל פרק, בתום תהליך שיפוטי, מוכרזת המנצחת של הפרק, וכן המשתתפת שתישלח הביתה ולא תופיע בפרקים הבאים.

בכל עונה מתמודדות 14¹ מלכות דראג על התואר "Americas' next drag superstar". מאז תחילת התוכנית התמודדו בה 88 מלכות דראג בשבע עונות, מתוכן 13 (שהן 15%) מגדירות עצמן שמנות או מלאות.

1 בעונה הראשונה היו 9 מתמודדות. בעונה השנייה היו 12 מתמודדות ובעונות 3 ו-4 היו 13 מתמודדות.

שאלת המחקר

מהם אופני ההתייחסות של גברים הומואים שמנים אל עצמם ואל גופם?
אילו אסטרטגיות מאמצים גברים הומואים שמנים לשם התמודדות עם הדיכוי החברתי אותו הם
חווים?

מתודולוגיה

על מנת לקבל תמונה ברורה של נושאי המחקר לשם חשיפת נושאי המחקר בחרתי להתמקד בגברים
הומואים המופיעים כמלכות דראג. אמנות הדראג, כאמנות במה, מבוססת על הצגה תאטרלית של
גוף האמן ועל ביכולות הריקוד והמשחק שלו. ככזו, היא גוררת התייחסות מדוקדקת אל הגוף של
מלכת הדראג (הן עצמית והן על ידי הקהל) – מה שמדגיש מחשבות וסטריאוטיפים על ושל גוף.
משבחרתי זוית זו, החלטתי לחשוף את הנושא על ידי צפייה בתוכנית הריאליטי "מרוץ הדראג של
רופול"; זאת מכמה סיבות. ראשית, בהיותה תכנית מיינסטרים הומואית המשודרת בערוץ כבלים
בעל אוריינטציה להט"בית, מהווה התוכנית מיקרוקוסמוס של הקהילה ההומואית האמריקאית
ומכוונת זרקור אל הלכי הרוח הרווחים בה, כמו גם משפיעה עליהם. שנית, בהיותה תוכנית ריאליטי,
מתאפשר למשתתפים להציג את עמדותיהם, מחשבותיהם ורגשותיהם ישירות לנו הצופים (גם אם
באופן מתווך ולאחר עריכה) – ולחשוף בפנינו את האופנים בהן הן² מתייחסות לעצמן ולגופן.
לבסוף, בחרתי במחקר הנוכחי להתמקד בפרק הראשון של כל עונה; זאת משום שבפרק זה יש
למתמודדות הזדמנות להציג את עצמן ולדבר על עצמן. מעיון בפרקי הפתיחה של שבע העונות זיהיתי
שלושה רגעים במהלך הפרק בהן מתרחשת ההצגה העצמית. הרגע הראשון הוא בכניסה לחדר העבודה
של התוכנית. בתחילת הפרק הראשון של כל עונה נכנסות המתמודדות אחת אחר השניה לחדר
העבודה, לבושות בדראג, ויש להן הזדמנות לומר משפט או שניים של מוטו, תאור עצמי או תאור של
תחושותיהן. הרגע השני משודר במקביל לראשון, אך מצולם במועד אחר, כשהמתמודדות בבגדיהם
הרגילים וללא איפור יושבים באולפן. בצילום זה כל אחת מהמתמודדות מציגה את שמה (שם הדראג),
גילה ומניין היא במקור. גם בהזדמנות זו יכולות המתמודדים לומר כמה משפטים על עצמם. הרגע
השלישי הינו לקראת סוף הפרק, כאשר המתמודדת עולה לראשונה להציג על מסלול ומתארת את

2 במהלך העבודה אני מתייחס אל מלכות הדראג בלשון זכר ובלשון נקבה לחילופין (ואף באופן מעורב בתוך המשפט).

תחושתיה.

צפיתי בשבע עונות התוכנית ובחרתי מכל פרק את הקטעים שתוארו לעיל, בהם מופיעות מתמודדות המגדירות עצמן כשמנות או מלאות. לשם הניתוח השתמשתי בכמה שיטות. ראשית השתמשתי בשיטות לניתוח דימויים חזותיים (Visual images) המביאים בחשבון את תנועות הגוף ומיקום המצלמה בקטעים. לאחר מכן הסתכלתי על חלק מהקטעים במבט של ניתוח שיחה (Naturally occurring talk) תוך התחשבות באינטראקציה עם המלכות האחרות בסצינה. לבסוף, תמללתי את כל הקטעים שנבחרו כך שיכולתי להתייחס אל הדברים שבפי המתמודדות בתור טקסט - תוך חיפוש תמות מרכזיות הנוגעות לגוף, שמנות או התמודדות עם החברה הלא שמנה, (Silverman, 2001).

ממצאים ודיון

כמו כל אדם שמן, גם מלכות הדראג המשתתפות בתוכנית חשופות לגישות והתכנים מגני השמנות הנפוצים בחברה שלנו. כשצפיתי בתוכנית באופן ביקורתי צפו ועלו תגובות שונות ומגוונות של המתמודדות השונות אל מול הלך הרוח הזה.

אוכל ושמנות

התגובה הפשוטה ביותר לזיהוי היתה זו של הפנמת הביקורת החברתית. במשך כל חייהם אומרים לא נשים שמנים שהם אלו שאשמים בצורת הגוף הקלוקלת שלהם. שהם אוכלים יותר מדי, שהם לא מסוגלים להתאפק, שאין להם כח רצון, שכל אחד יכול לרזות ומי שלא מצליח – סימן שלא ניסה. כאשר מפנימים מסרים אלו, אנשים שמנים מתחילים לקשר את עצמם ואת המהות שלהם לאוכל. קל היה למצוא לאורך התוכנית התיחסויות חוזרות ונשנות לאוכל על ידי המתמודדות השמנות וכלפיהן. המתמודדת מימי אימפירסט (Mimi Imfurst) הביאה עמה בכניסה הראשונה לחדר העבודה מגש עמוס עוגיות ובחרה להציג את עצמה לשאר המתמודדות דרכן.

“Welcome to my party. Oh my God! I brought cookies.”

והיא לא היחידה. גיגלי קליינטה (Jiggly Caliente) נכנסה לחדר העבודה מוצצת סוכריה על מקל, ויקטוריה פרקר (Victoria Parker) בחרה לצעוד בפעם הראשונה על המסלול נושאת דלי קטן מלא בחטיפי כשהיא אוכלת ממנו בעזרת כף תוך כדי הצעידה. מיסטיק סאמרז (Mystic Summers) בכניסתה לחדר הדגימה בדיוק את התפיסה הזו, בעוד היא מסבירה למתמודדות האחרות שהיא שמנה משום שהיא אוכלת:

“Cheeseburger (מצביעה על השד הימני), a Taco Bell (מצביעה על השד השמאלי), and diet coke on the side, girl (מרימה את החזה).”

ההתעסקות של המלכות השמנות עם אוכל והפגנת הזהות (המדומיינת) שבין שמנות לאכילה מוגזמת ממשיכה גם בפרקים הבאים של כל עונה, אולם אני מנתח כרגע רק את פרקי פתיחת העונה. לכאורה נדמה שהקישור בין שמנות ואוכל אותו עושות המלכות הוא קישור התומך בדעה הרווחת שהשמנים אשמים במצבם הנגרם כתוצאה מאכילה - והנוכחות של האוכל באופן פיזי מאשרת את זה; אולם ניכר שיש בהנחת האוכל גם מרד. ניכר שהמתמודדות אינן נכנעות לתכתיבים החברתיים ונוקטות

באקטים של מרד כדי להתמודד עם החברה הלא-שמנה.

להלן אפרט כמה מאסטרטגיות התנגדות אלו שזיהיתי בתוכנית.

שמנות כזהות

במהלך שידור התוכנית, ועם עבור העונות, שם לב הקהל וגם המלכות המתמודדות שהפקת התוכנית דואגת שיהיה גיוון גזעי בקרב המתמודדות בכל עונה. כך לכל עונה מלוהקות באופן כמעט קבוע (אך בלתי מוצהר על ידי הפקת התוכנית) מתמודדת ממוצא לטיני (לרוב מלכה מפורטו-ריקו) ומתמודדת ממוצא אסייתי. בכמה מפרקי הפתיחה זוהו מתמודדות אלו על ידי האחרות כ"המלכה הפורטוריקנית" או ה"לטינה", כמלכה האסייתית וכו'. אבחנות אלו הפכו לזהויות חשובות בקרב המתמודדות, החשות עצמן כמייצגות את הלטיניות או את פורטו-ריקו וכדומה. לעומת זהויות אלו, מתמודדות שחורות אינן תופסות את עצמן כמייצגות של אמריקאים שחורים. ניתן לייחס זאת לכך שבכל עונה יש בממוצע שלש מתמודדות שחורות כך שייצוג השחורים בתוכנית הוא הרבה מעבר לאחוז השחורים באוכלוסיה האמריקאית³. מסיבה זו לא מונח על מתמודדת בודדת או על זוג מתמודדות הלחץ של ייצוג הקבוצה. אין צורך להסביר שמתמודדות לבנות אינן חשות שהן מייצגות זהות לבנה, משום שבתוכנית, כפי שנפוץ בכל התרבות המערבית, הגזע הלבן מהווה את הנורמלי הבלתי מזוהה (ואכן רוב המתמודדות הינן מלכות דראג לבנות רזות).

בדומה לזהויות אלו התחילו המתמודדות השמנות לזהות את עצמן כמייצגות של הציבור השמן. אפשר שהדבר נובע מכך שאחוז המתמודדות השמנות בתוכנית לוקה בתת-ייצוג בולט יחסית לאחוז השמנים באוכלוסיה האמריקאית⁴, אולם ברצוני להציע הסבר משלים.

כפי שהזכרתי בסקירת הספרות, ישנן כמה אסטרטגיות הגנה בהן משתמשים גברים גאים שמנים בהתמודדותם מול החברה הלא-שמנה; אחת מהעיקריות שבהן הינה התאגדות בקבוצות על פי המאפיין הגופני ואימוץ השמנות כזהות. הומו שמן המזדהה עם קבוצת גברים כמוהו, המתנגדים לגינוי של החברה ההומואית המתייגת שמנים, עשוי לשאוב מכך כוח רב. זו הסיבה שהומואים שמנים נוטים להתארגן בקבוצות של שמנים וחובביהם (למשל קבוצות דובים או "גברים גדולים").

מבט על "מרוץ הדראג של רופול" חושף אותו אקט של אימוץ זהות שמנה שעושות המתמודדות. המלכות השמנות מקיימות קבוצת שיוך (לפחות קבוצה דמיונית, ולפעמים גם פיזית) לציבור שהוא

3 בתוכנית הופיעו 21 מתמודדות שחורות שהן, 24% מן המתמודדות, בעוד אחוז השחורים באוכלוסיה האמריקאית הוא 12.2% (Humes, 2011).

4 רק 15% מהתמודדות בתוכנית הן שמנות בעוד אחוז האמריקאים השמנים מגיע ל-35% (Ogden, 2013).

כמותן, כך שהרבה מן המתמודדות מזהות את עצמן עם קבוצת הבנות הגדולות (Big girls) ואף כמייצגות שלה. כפי שאומרת מיסטיק :

“Hi, I'm Mystic Summers. I am 25 years old. Big girls are got a represent this year.”

קבלה זו של השמנות כזהות גוררת אחריה שני אופני התגלות של יריבות. הראשונה (והפחות משמעותית) מבינהן הינה יריבות בין המתמודדות השמנות. תופעה זו מופיעה בעונה השביעית, בה כבר די ברור לכל המתמודדות 'איך עובדת' התוכנית. כבר ברור בשלב זה ששמנות, כמו לטיניות או אסיאתיות הינה סמן גיוון שהתוכנית מקפידה לשמור עליו. כמו כן ברור שלא יתכן שתהיה יותר ממלכה אחת מכל זהות שתעפיל לשלש הגדולות (שלב הגמר). זהו הרקע לאמירה הבאה של ג'יידן דיור פירס (Jaidynn Diore Fierce) כאשר היא נכנסת לחדר העבודה ורואה שם את ג'ינג'ר מינג'י (Ginger Minj) :

“Is there another big girl? I can only be the only big girl.”

יריבות זו משקפת את השימוש שעושה ההגמוניה בשליטתה במשאבים כדי ליצור פירוד ויריבות בין המדוכאות לבין עצמן ; בין אם בכוונה ובין מעצם העובדה כי לא נשארים משאבים לחלוקה בין המוחלשים, כי את כולם תופסים ההגמונים. באופן זה התחרות בין המוחלשים גורמת ליריבות במקום שבו היינו מצפים לסולידריות.

הנגדה נוספת, ובולטת יותר, שניתן לזהות היא ההנגדה שמדגישות המלכות השמנות בינן למלכות הרזות. המלכות הרזות מייצגות את החברה הכללית, ההגמונית, מביישת השמנים (כולל זו שבתוך הקהילה הגאה) וככאלה המלכות השמנות נלחמות נגדן.

Stacy Layne Matthews: “I think it's time for a plus size queen. The skinny girls are trying to take over so I think it's time for us big girls to step up.”

Mystique: “Wow! Some of these girls they're pretty cute, fucking skinny bitches. It is a big, big girls world.”

דוגמאות אלו מראות שאכן קיים אלמנט משמעותי של אימוץ השמנות כזהות עלן ידי המתמודדות השמנות, המשתקף בדרכי התנהלותן בתוכנית.

הצורך בהצדקה

אולם נראה שתפיסת השמנות כזהות, הן על ידי המתמודדות והן על ידי צוות התוכנית, יכולה להוות גם חרב פיפיות. בארבע מתוך שבע עונות התוכנית נבחרה אחת מן המתמודדות על ידי הצופים בסקר אינטרנטי. שתיים מן המתמודדות השמנות נבחרו בדרך זו : פני טריישן (Penny Tration) ודריאן לייק

(Darienne Lake). בעוד המתמודדות הרזות שנבחרו בדרך זו לא הזכירו עובדה זו בהצהרות הפתיחה שלהן, שתי המתמודדות השמנות ציינו את אופן הבחורן.

“I’m Darienne Lake... I was picked fan favorite on the online Facebook contest”.

“I’m Penny Tration I’m 39 years old. I’m here because I was chosen by thousands of people on the online voting contest. I hope that me being voted on the show by a lot of people makes the other girls really intimidated”.

באווירה תרבותית שרואה במלכות דראג שמנות חריגות או סוג של קוריוז, יש למתמודדות השמנות צורך להצדיק את עצם קבלתן כמתמודדות לתוכנית. הבחירה על ידי צוות התוכנית עצמו אינה מצליחה להוות הצדקה מספקת. זאת משום ש(כפי שצוין לעיל) הזהות השמנה מחייבת להכניס מתמודדת שמנה לכל עונה, לשם הגיוון; לפיכך עצם ההימצאות בתוכנית לא מעידה על איכות המתמודדת. בנוסף לכך, עד היום טרם זכתה מתמודדת שמנה; עובדה זו גורמת למתמודדות בתוכנית (ואולי אף לצופים) לא להתייחס למתמודדות שמנות כאיום תחרותי. העובדה כי אנשים רבים בחרו במלכות השמנות לתוכנית ורוצים לראותן מתמודדות בה משמשת כהצדקה יעילה להופעתן בתוכנית ואף הערכה לאיכות של המתמודדת ולאיום התחרותי הטמון בה.

שמן זה יפה

אסטרטגיה נוספת שמצוינת בספרות הינה אימוץ הגוף השמן כיפה. פעולה זו הינה פעולה התנגדותית לתפיסה התרבותית המזהה יופי עם רזון או חיטובים ואת השמנות כמכוערת. חבירה לאנשים שמנים ואימוץ זהות שמנה מקלה על הומואים שמנים (כמו גם לנשים שמנות) לזהות את היופי המגולם בגוף השמן. למרות שכולנו גדלים על אותם ייצוגים רזים, כאשר נחשפים לאנשים שמנים רבים התופסים עצמם כיפים ומסרבים להפנים את המסרים התרבותיים, משהו מזה מחלחל הלאה. כיום תת-תרבות זו הרואה בגוף השמן גוף יפה כבר נפוצה בקרב הקהילה הגאה ומתחילה לפרוץ גם אל מחוצה לה. חלק מן המתמודדות בתוכנית מהדהדות בדבריהן את התפיסה הזו:

Darienne Lake: “Some of the queens are pretty, I’m prettier.”

Ginger Minj: “I know that I will never be the prettiest one, but I will always be the beautiful one.”

גיגלי קליינטה מיטיבה לעשות שימוש באסטרטגיה זו:

“Jiggly Caliente is New-York City’s plus size Barbie.”

“I’m in the runway and my adrenaline is on fire. Everything is pulsating through me and

I'm "Oh! Here we go bitch, I'll show you plus sizes super model."

היא משווה עצמה לשני סמלי יופי נשיים של החברה המערבית: בובת הברבי והדוגמנית, המייצגות שתייהן את הנשיות המושלמת. בכך מצהירה גיגלי שגופה השמן הוא יפה וראוי להערצה, בדומה לשני סמלי התרבות שהזכירה.

אימוץ דרך מחשבה זו מאפשרת לגברים שמנים אלו להתמודד בהצלחה עם התכתיבים החברתיים המדכאים להם הם חשופים.

סקסית ועסיסית

ביטוי שונה של אותה תופעה הוא ביצוע סקסואליזציה של הגוף השמן. עם התקבצותן של קבוצות ההומואים השמנים התחילו להתלוות אליהם גברים שאינם שמנים בעצמם, אולם נמשכים מינית לגופים שמנים. ההכרה שנלוותה לכך בדבר הפוטנציאל המיני (ולא רק היופי) של הגוף השמן היוותה אסטרטגיית התמודדות נוספת לגברים השמנים. אולי החברה ברובה רואה בי יצור מכוער ולא מיני, אולם יש מספיק אנשים שנמשכים דווקא לגוף שלי ולא לאחר. גם היום אחת מאסטרטגיות ההתמודדות העיקריות של הומואים שמנים היא בהדגשת והבלטת הפוטנציאל המיני של הגוף השמן. בעולם הדראג הגישה הזו מקבלת טוויסט נוסף. לשם ביצוע הסקסואליזציה של הגוף, מלכות הדראג מגייסות לעזרתן את עולם הדימויים של המיניות הנשית. דימויים המדגישים את הקימורים של הגוף הנשי משמשות לתאור הגוף הגברי השמן. התמקדות בישבן או בשדיים כאיברים מיניים מאומצים על ידי המלכות השמנות בבואן להדגיש כמה גופן השמן מושך מינית. הנה כמה ציטוטים מפי לטריס רויאל (Latrice Royale), רוקסי אנדרוז (Roxxy Andrews) וגיידן דיר פירס:

Roxxy: "I'm walking down the runway, giving them, a little hip and body – Bam!"

Jaidynn: "I'm giving the judges curves and swerves and porn up deliciousness, and I got to show the judges how sexy I is."

"I'm Latrice so of course I stomped it on out and I'm giving big girl sexy, showing off my curves and swerves and give a little face, give a little attitude and a lot of ass."

המשחק המגדרי עליו משחקות מלכות הדראג מאפשר להן להרחיב את אוצר המילים שלהן בבואם לבטא את פוטנציאל המשיכה המינית של גופם השמן.

גם בקרב הומואים שמנים שאינם עוסקים בדראג או בנוילות מגדרית ניתן לראות לעיתים שימושים כגון אלו; למשל התייחסות ל"שדיים" שלהם (man boobs) או שימוש בביטויים כגון "יש מה לתפוס" שמשמשים בעיקר כלפי הגוף הנשי. אולם בקרב קבוצות אלו (למשל קבוצת הדובים) נפוצות הרבה

יותר אסטרטגיות התופשות את הגוף השמן כאולטרא-גברי. אסטרטגיה זו של אולטרא-גבריות מדגישה מאפיינים כגון זקן, קרחת, שיער-גוף, שרירים מפותחים, לבוש קשוח (גינס, עור, ניטים), הקריאה גררר או וווף והדימויים העוצמתיים-גבריים של החיה (הדוב, הזאב, הלוטרה ושאר בעלי-החיים הדמיוניים של עולם הדובים) – על מנת לאשר לאשש ואף לבנות את הגבריות של הומואים שמנים אלו.

אסטרטגיות אולטרא-גבריות אלו אינן זמינות למלכת דראג שמנה משום שהמקצוע לא מאפשר לה לטפח זקן, שיער-גוף או גוף מאד שרירי - והיא נאלצת לוותר עליהן. לפיכך מאמצות המתמודדות ב"מרוץ הדראג" את הרטוריקה המינית של הגוף הנשי לשם העצמה, ומשתמשות בה באופן נרחב לאין שיעור מכל קבוצה אחרת של גברים שמנים.

שמנים שמחים

אסטרטגיה נוספת המשמשת אנשים שמנים להתמודדות עם הדיכוי היא השימוש בהומור ככלי לדחיית הביקורת החברתית. התפישה של האדם השמן כמצחיק ושמח תמידית כבר הפכה לסטראוטיפ חברתי נפוץ. הומור, ובעיקר הומור עצמי, משמש הן כאמצעי לפופולריות חברתית והן כאמצעי לזלזול בקונבנציות החברתיות המדכאות.

גם במרוץ לדראג ניתן לראות כיצד המתמודדות עושות שימוש באסטרטגיה זו.

"My name is Ginger Minj and I am an overweight, asthmatic, chain smoking cross dresser from Orlando Florida. I like to describe myself as a glamor toad."

בקטע זה, בו ג'ינג'ר מינג' מציגה את עצמה לראשונה, היא עושה שימוש הומוריסטי במאפיינים שלה; למשל הצימוד שבין ל-asthmatic chain smoking או תאור מקצוע הדראג כקרוס-דרסינג ותו לא. היא גם מסיימת באקורד של הומור עצמי בכנותה את עצמה "קרפדת זוהר". דבריה מבטאים כמה סוגים של חתרנות כלפי נורמות חברתיות; למשל חתרנות כלפי נורמות של בריאות (עישון תוך כדי אסטמה) או חתרנות אל מול הנורמליות (הדגשת הקרוס-דרסינג הא-נורמלי במקום שימוש במילה דראג). באימוץ שהיא עושה למילה קרפדה והצמדת הזוהר אליה היא מתריסה הן כלפי תפישת הגוף השמן כמכוער (הקרפדה, סמל הכיעור) והן כלפי סטראוטיפ החייתיות המוצמד לשמנות (בהמה שלא שולטת באכילה). מעניין לציין שקרפדה, לפחות באגדות, הופכת לנסיך כשמנשקים אותה.

בידול עצמי

מקום חברתי זה של סטראוטיפים על שמנות ומאבק לדחייתם (או לשימוש יצירתי בהם) גורר לעיתים דוקא סירוב של הסובייקט לזהות השמנה. ישנם אנשים החשים כי עצם אימוץ זהות זו כולאת אותם

במשבצת חברתית שהם אינם מעוניינים בה. במצב זה, האדם השמן עשוי לנקוט באסטרטגיה אחרת ולנסות דוקא להדגיש את התכונות האחרות שבו, תוך התעלמות או הקטנת החשיבות של השמנות שלו. דלתא וורק (Delta Work) מתבטאת באופן זה:

“ people watching this thing that “a big girl can't win this competition”; but if you can't get past that, you're not gonna get into everything I have to offer. I'm here not just to represent the big girls, I want to follow in RuPaul's footsteps.”

היא אמנם מציינת את עובדת היותה מלכה שמנה, אך מדגישה שזוהי לא מטרתה בתחרות – היא כאן כדי להראות שיש בה הרבה יותר מגופה השמן. אציין שגם במהלך התוכנית דלתא מתרחקת מזיהויה כשמנה וחוברת דוקא לקבוצת “המלכות היפות” של העונה. כשהיא נגררת להצטרף למלכות השמנות האחרות בתחרות (בפרק השלישי בעונה), היא אינה מרוצה מהזיהוי ורוטנת על כך.

בניגוד לאופן זה של בידול עצמי, דומה שניתן לזהות מלכות אחרות המבצעות את אסטרטגיית הבידול, אולם תוך כדי אימוץ הזהות. לטריס ג'ייידן, לדוגמא, מדגישה תכונות נוספות שלהן, כגון יופי, תעוזה או מקצועיות בד בבד עם הגאווה בגופן השמן:

“Latrice Royale is large and in charge, chunky yet funky, bold and beautiful, baby.”

“My name is Jaidynn Diore Fierce capital F I E R C E because I'm what? Fierce.”

לטריס מצהירה בפני הצופים שהיא תמיד שולטת במופע ושהיא מגניבה באופן כללי, ללא הסתרה או דחיה של מימדיה. גם ג'ייידן, שראינו לעיל מזדהה כשמנה, מדגישה בפני הצופים שהיא מהרסת (Fierce).

פסקה זו מדגימה היטב את מתח בין הכח שנותנת הזהות השמנה, למגבלות שהיא מטילה על המתמודדות. מצד אחד הזהות השמנה נותנת כח בהתמודדות עם הדיכוי ויוצרת דימוי עצמי חיובי, אולם מצד שני קיימת הסכנה שיראו בך את “השמנה” ולכן לא תזכי ורק אחת מתוך כמה שמנות יגיעו לגמר. בפרקים מתקדמים יותר ניתן לראות אף מתמודדות המשתמשות ב”סירה” הזו של “המתמודדת השמנה” עד שהן מגיעות לצד השני של הנהר (שלב מתקדם בתחרות) ואז נוטשות אותה ונוקטות באסטרטגיית ה”יותר מרק שמנה” כדי אולי כן לזכות (במקום הראשון או בהכרה בתכונות האחרות שלך).

כיצד אותה אסטרטגיה של בידול עשויה לשמש בידי מתמודדת אחת לשם דחיה של הזהות השמנה והדגשת התכונות והזהויות האחרות שלה, ובידי אחרת ככלי להעצמת הזהות השמנה והאדרתה;

וכיצד, לעיתים, שתי גישות אלו משמשות בערבוביה.

סיכום

במחקר זה ביקשתי להציג כיצד חווים גברים הומואים שמנים את השמנות שלהם ואיך אם מתייחסים לגופם. תוכנית ריאליטי, המעודדת את המשתתפים בה לדבר את אשר על ליבם בעודם נתונים בסביבה זרה, מלחיצה ותחרותית – מאפשרת חשיפה של נושאים ומחשבות שאינם נוטים להחשף בשיח יומיומי. הצפייה בתכנים אלו מאפשרת לחלץ תחושות וחוויות מודעות, אך גם פחות מודעות, של המשתתפות. ההצגה העצמית של המתמודדות, הן כלפי הצופים בבית והן כלפי המתמודדות האחרות והשופטים מעלה בפנינו פן חשוב של תפישתן העצמית.

מן הממצאים עולה כי המשתתפות ב"מרוץ הדראג של רופול" תופשות את גופן ואת השמנות שלהן באופנים דומים לאלו שתועדו בקרב אנשים שמנים בעבר. הם גם עושים שימוש באסטרטגיות שתועדו בקרב גברים הומואים בהתמודדותן עם הדיכוי החברתי מצד החברה הלא-שמנה, הומואית וסטרייטית כאחד (Whitesel, 2014).

עם זאת, אפשר להבחין בניואנסים באופן השימוש שהן עושות באסטרטגיות המתועדות, תוך שהן מנצלות לשם כך את עולם הדראג והדואליות המגדרית המגיעה בעקבותיו. כך יוצקות המתמודדות לאותן אסטרטגיות תכנים של נשיות, של פרפורמנס נשי ושל עולם הבמה בכלל.

מתודולוגיה זו של ניתוח טקסטים טלוויזיוניים, בה השתמשתי, אפשרה לי להגיע לתובנות ואבחנות שככל הנראה לא היו עולות מדרכי מחקר אחרות (ראיונות, למשל). דוקא ניתוח זה אפשר לזהות את ההשפעה והחלחול של מקצוע הדראג אל תפישותיהן של הומואים שמנים אלו על גופם וזהותם.

יש לציין כי הקורפוס בו השתמשתי במחקר זה הוא מצומצם ביותר עקב מגבלות המחקר. יש להרחיב את המחקר אל טקסטים נוספים מסוג זה ומסוגים קרובים אליו לשם הרחבת והעמקת ההבנה של חוויותיהם של הומואים שמנים בפרט ואנשים שמנים בכלל.

רפלקציה/מיקום החוקרת

שתי סיבות עיקריות דחפו אותי לאפיק המחקר הזה. ראשית, אני מערוץ שרוף של סדרת הריאליטי "מרוץ הדראג של רופול". על אף שאני תופס מעצמי אינטלקטואל שלא נסחף אחר זבל מסוג תוכניות המציאות – מצאתי את עצמי מכור לגמרי לסדרה. אני נהנה מהקאמפ של הסדרה, מן היצירתיות ומן המתמודדות הססגוניות המשתתפות בה. שנית, אני גבר הומו שמן. לקח לי הרבה שנים להשלים עם ההומוסקסואליות שנים ושנים רבות נוספות להשלים עם הגוף שלי. כיום אני חלק מקהילת הדובים הישראלית, ונהנה לחגוג את השמנות שלי.

עם החשיפה לנושא האקדמי של לימודי שמנות, נפקחו עיני לזיהוי של הדיכוי התמידי אותו חווים אנשים שמנים. גם כשצפיתי בתוכנית הריאליטי האהובה עלי גיליתי סימנים לדיכוי זה. שילוב זה של זהויות ואהבות הוביל אותי לרצות לחקור את המתמודדות השמנות ב"מרוץ הדראג" ולתאר אספקטים שונים בחוויותיהן ובתגובותיהן לסביבתן, כפי שמשקפות בתוכנית.

במהלך ההסתכלות על הטקסט הנחקר הבאתי עימי הרבה מן החוויות ואופני הדיכוי אותם אני חווה כהומו שמן. חיפשתי לראות השתקפות של אותן התופעות גם בדבריהן של המתמודדות בתוכנית. הספרות שקראתי לקראת המחקר עזרה לי לנסח תחושות ותגובות שאני מגיב כלפי האנשים שסביבי. גיליתי שפעולות שאני פועל שנראות לי טריוויאליות ויומיומיות בעצם מהוות פעולות של מרד והתנגדות לדיכוי. מצאתי שאני אכן חולק עם מלכות הדראג חלק מאסטרטגיות ההתנגדות, בעוד ישנן אסטרטגיות אחרות שאני משתמש בהן ולא מצאתי להם עדות בטקסט ולהיפך, אסטרטגיות המשמשות את המתמודדות ואני לא נוקט בהן.

ביבליוגרפיה

טקיאר נ' (טרם פורסם). תפישה עצמית ועמדות על זוגיות בקרב גברים גאים בישראל.
מאור מ' (2015). סטיגמה כלפי השמנה בקרב נשים: סקירה היסטורית והיבטים עכשוויים. **מגזין מכון
תנובה למחקר**, 45, 16-18.
תירוש י' (2008). להתיר את הקשירה הפנימית: כתיבה על הגוף השמן בתרבות של רוזן. **תיאוריה
וביקורת**, 32, 228-242.

Antebi-Gruszka, N. (2014). 5F: On Being Different and Loving It!. In R. Chastain (Ed.),
The Politics of Size: Perspectives from the Fat Acceptance Movement, (pp.207-216).
Santa Barbara: Praeger.

Charles, R., Bailey B., Barbato R., Campbell T., Corfe S., Post P., Salangsang M.,
(Producers). (2009). *Rupaul's Drag Race* [Television series]. Hollywood, CA: Logo
TV.

Humes K., Jones N. & Ramirez R. (2011). Overview of Race and Hispanic Origin: 2010.
U.S. Census Bureau 2010 Census Briefs, 1-23.

Levitt L. (2013) Reality Realness: Paris is Burning and RuPaul's Drag Race. *Interventions
journal*, [http://interventionsjournal.net/2013/11/07/reality-realness-paris-is-burning-
and-rupauls-drag-race/](http://interventionsjournal.net/2013/11/07/reality-realness-paris-is-burning-and-rupauls-drag-race/).

Maor, M. (2012). The body that does not diminish itself: Fat acceptance in Israel's Lesbian
queer communities. *Journal of lesbian studies*, 16(2), 177-198.

Ogden C.L., Carroll M.D., Kit B.K., Flegal K.M. (2013). Prevalence of obesity among
adults: United States, 2011–2012. *NCHS data brief*, 131. 1-8.

Pyle, N. C., & Loewy, M. I. (2009). Double stigma: Fat men and their male admirers. In E.
Rothblum and S. Solovay (Eds.), *The fat studies reader* (pp. 312–319). New York, NY:
New York University Press.

Silverman, D. (2001). *Interpreting qualitative data: Methods for analyzing talk, text and
interaction*. London: Sage.

Whitesel, J. (2014). *Fat Gay Men: Girth, Mirth, and the Politics of Stigma*. New

York : NYU Press.

Season 1

Victoria Parker (למצלמה): I'm Victor, my stage name is Victoria "Porkchop" Parker. Victoria is very different from Victor. Victoria is very outgoing, she's very flirtatious. I can do things as Victoria that I never can get away with as Victor. I've been doing this for 21 years, it's a definite advantage.

Victoria Parker (במסלול): I hate my outfit but this is what I've got to work with, so I've got to make the best of what I've got. And the charisma I got inside of me I'm trying to express it in the judges panel. מחזיקה ביד בדלי עם גרנולה ואוכלת בכף על המסלול.

Season 2

Mystique (למצלמה): Hi, I'm Mystic Summers. I am 25 years old. Big girls are got a represent this year.

Mystique (בחדר העבודה): Cheeseburger על השד השמאלי מצביעה על השד הימני: a Taco Bell נוגעת בחזה and diet coak on the side, girl.

Mystique (למצלמה): Wow! Some of these girls they're pretty cute, fucking skinny bitches. It is a big, big girls world.

Mystique (במסלול): I pull out every trick I have in my bag. קופצת לשפגאט. If I'm gonna go home I want to be memorable for something.

Cathy Griffin (שופטת, למיסטיק): I'm a little torn about the dress. Remember, it is the first impression.

Mystique (לשופטים): I may be a big girl, but I can get down with the skinny bitches and

wear something short is I want to.

Rupaul: (באופן חיובי) צוחק.

Rupaul: (ביחס למשימת הצילום של מיסטיק) Now, is that your breast we see coming out?

Mystique (לשופטים): got milk?

כל השופטים צוחקים.

Season 3

Delta Work (למצלמה): My name is Delta Work I'm 34 years old and I'm from Norwalk California. There's going to be a good hass of people watching this thing that "a big girl can't win this competition"; but if you can't get past that, you're not gonna get into everything I have to offer. I'm here not just to represent the big girls, I want to follow in RuPauls footsteps.

Delta Work (במסלול): As soon as I hit the runway I'm just, I'm so exited, it's exhilarating it's what I've been waiting for; and i'm feeling really good giving Kwanzaa realness.

Stacy Layne Matthews (בכניסה): Hi.

Stacy Layne Matthews (למצלמה): My name is Stacy Layne Matthews I'm 25 years old and I'm from Back Swamp North Carolina. I'm very much so a country queen, I live on a dirt road surrounded by corn fields – can't get more country than that. Being a plus size queen living in a drag community that's so viscous, it's so viscous – has built me up to be who I am.

Stacy Layne Matthews (במסלול): I think it's time for a plus size queen. The skinny girls are trying to take over so I think it's time for us big girls to step up.

Mimi Imfurst (בכניסה): Welcome to my party. Oh my God! I brought cookies.

Mimi Imfurst (בכניסה): Life is like a paycheck, a generous figure is always nice.

Mimi Imfurst (למצלמה): I'm Mimi Imfurst I'm 27 and I'm from New York city.

Mimi Imfurst (לכולם): How you all doing?

Mimi Imfurst (למצלמה): I just want to start off with good terms with those bitches before

I start taking them down.

Mimi Imfurst (לכולם): So who's the bitch here, that's what I need to know right away.

Manila Luson: I think we're going to point you.

Mimi Imfurst (לכולם): Oh no girl, girl no!

Mimi Imfurst (במסלול): I hit the runway and I just decide in my mind that I'm going to deliver this dress and deliver the character.

Season 4

Jiggly Caliente (למצלמה): My name is Jiggly Caliente I'm 30 years old from Queens New-York, baby. Jiggly Caliente is New-York City's plus size Barbie, shes got swag for your nerve – you can't take her.

Jiggly Caliente (במסלול): I'm in the runway and my adrenaline is on fire. Everything is pulsating through me and I'm "Oh! Here we go bitch, I'll show you plus sizes super model".

Madame LaQueer (למצלמה): I'm Madame LaQueer, I'm 29 years old.

Madame LaQueer (במסלול): I'm serving attitude and I'm feeling so great like I never did before in my life.

Latrice Royale (בכניסה הראשונה): Aww, Eat it!

Latrice Royale (למצלמה): My name is Latrice Royale, 39 years of age. Latrice Royale is large and in charge, chunky yet funky, bold and beautiful, baby.

Latrice Royale (במסלול): I'm Latrice so of course I stomped it on out and I'm giving big girl sexy, showing off my curves and swerves and give a little face, give a little attitude

and a lot of ass.

Season 5

Roxxy Andrews (בכניסה הראשונה): מציצה בסקרנות. לא אומרת דבר.

Roxxy Andrews (למצלמה): My name is Roxxy Andrews and I'm 28 years old. I am a pageant girl - big hair big makeup; from head to toe it's a Roxxy Andrews project.

Roxxy Andrews (במסלול): I'm walking down the runway, giving them, a little hip and body – Bam! This is exactly what I would wear to an award show.

Penny Tration (בכניסה): Hi boys.

Penny Tration (למצלמה): I'm Penny Tration I'm 39 years old. I'm here because I was chosen by thousands of people on the online voting contest. I hope that me being voted on the show by a lot of people makes the other girls really intimidated

Penny Tration (במסלול): I'm walking slow and letting them take all the Penny Tration in. I make sure they get to see the back side of Penny Tration.

Rupaul: What do you got to say for yourself?

Penny Tration (במסלול): I'm so glad to be here, there's a lot to see – take a look.

Season 6

Darrienne Lake (בכניסה הראשונה): They've got to widen the doorways and reinforce the runway, honey, 'cause a big girl is in the house.

Darrienne Lake (למצלמה): I'm Darrienne Lake, I'm 24 years old and I'm a compulsive liar. I

was picked fan favorite on the online Facebook contest.

Darienne Lake (למילק): Hi. I'm Darienne.

Milk: I'm Milk.

Darienne Lake: Milk? (נוגעת בחזה שלה) I'm heavy cream.

Darienne Lake (למצלמה): Some of the queens are pretty, I'm prettier. Some of them are funny, I'm funnier. And some of them are big, but I'm bigger.

Darienne Lake (במסלול): Tonight I'm giving on the runway 70's studio 54 couture.

Season 7

Ginger Minj (בכניסה): Hi fellows.

Ginger Minj (למצלמה): My name is Ginger Minj and I am an overweight, asthmatic, chain smoking cross dresser from Orlando Florida. I like to describe myself as a glamor toad. I know that I will never be the prettiest one, but I will always be the beautiful one.

Ginger Minj (במסלול): My concept is to be naked but still classy. I'm southern, I like to be classy.

Jaidynn Diore Fierce (בכניסה): How y'all doing?

Jaidynn Diore Fierce (למצלמה): My name is Jaidynn Diore Fierce capital F I C R C E because I'm what? Fierce.

Ginger Minj (לגיידן): Hi.

Jaidynn Diore Fierce (לגיידן): How you doing? Come on miss sickening. And is there another big girl? I can only be the only big girl.

Jaidynn Diore Fierce (למצלמה): She's going to serve you body, she's going to serve you everything you need to survive. I'm always going to give you life.

Jaidynn Diore Fierce (במסלול): I'm giving the judges curves and swerves and porn up

deliciousness, and I got to show the judges how sexy I is.